

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 105/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Mariánom Krasnovským, advokátom, Žižkova 6, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. E 8157488814 zo 6. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave, justičnej pokladnice (ďalej aj „krajský súd“ alebo „justičná pokladnica“) č. k. E 8157488814 zo 6. júna 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť justičnej pokladnici na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatných relevantných dokumentov vyplýva nasledujúci stav veci:

Uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 29 Cb 54/2011 zo 14. marca 2014 právoplatným a vykonateľným 15. apríla 2014 bol sťažovateľovi vyrubený súdny poplatok vo výške 7 966,50 eur za odpor proti platobnému rozkazu vydanému v konaní č. k. 26 Rob 9/2011 zo 14. februára 2011, ktorý sťažovateľ podal v roku 2011. Z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku postúpil okresný súd predmetnú súdnu pohľadávku v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov justičnej pokladnici, ktorá uznesením č. k. E 8157488814 z 8. októbra 2021 (ďalej len „uznesenie z 8. októbra 2021“) nariadila výkon pohľadávky zrážkami zo mzdy a iných príjmov. Sťažovateľ

podal proti uzneseniu z 8. októbra 2021 sťažnosť, o ktorej rozhodla justičná pokladnica napadnutým uznesením tak, že ju zamietla.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie justičnej pokladnice za nepreskúmateľné a arbitrárne v dôsledku ústavne neakceptovateľného nedostatku jeho odôvodnenia. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd sa v napadnutom uznesení nezaoberal jeho nosným argumentom uvedeným v sťažnosti, spočívajúcim v tvrdení neúčelnosti vymáhania súdneho poplatku, keďže sťažovateľ, opierajúc sa o § 13 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), argumentoval, že 31. decembra 2021 dôjde k preklúzii práva vymáhať súdny poplatok, a tým k vzniku obligatórneho dôvodu na trvalé upustenie od vymáhania predmetného súdneho poplatku. Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, keďže od krajského súdu nedostal v napadnutom uznesení odpovede na všetky relevantné argumenty vo vzťahu k prejednávanej veci.

4. Sťažovateľ zároveň poukázal aj na rozhodnutie pléna ústavného súdu č. k. PL. ÚS 109/2011 z 11. júla 2012, ktorým bola vyslovená protiústavnosť súdneho poplatku za námietky proti exekúcii a na základe ktorého bol súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený. Argumentáciu justičnej pokladnice týkajúcu sa neaplikovania daného rozhodnutia na jeho prípad považuje sťažovateľ za nedostatočnú, pričom krajský súd sa s jeho argumentmi vôbec nevysporiadal.

5. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd sa rovnako nevysporiadal aj s jeho sťažnostným argumentom, že je v rozpore s princípom spravodlivosti vymáhať v prospech štátu súdny poplatok od občana, ktorý bol v spore úspešný. Poukázal zároveň na to, že uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 32/2021 z 29. decembra 2021 došlo k právoplatnému zamietnutiu žaloby žalobkyne v pôvodnom meritórnom konaní. Zároveň poukázal na to, že protistranou v konaní je správkyňa konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti v konkurze bez relevantného majetku, teda akékoľvek spätné vymáhanie náhrady trov konania je právne neuskutočiteľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením justičnej pokladnice, ktorou zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu z 8. októbra 2021. Podstata sťažovateľovej právnej argumentácie spočíva v tom, že krajský súd sa podľa neho nedostatočne vysporiadal s argumentmi uvedenými v sťažnosti a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje

7. Ústavný súd v minulosti opakovane (napr. II. ÚS 224/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015) zdôraznil, že rozhodovanie o súdnych poplatkoch spravidla nemôže byť

predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ týkajúci sa súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou ich judikatúry, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014).

8. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie v kontexte sťažovateľom uplatnených námietok uvedených v ústavnej sťažnosti. V okolnostiach prípadu je rozhodujúce, že hoci sťažovateľ podal odpor proti platobnému rozkazu v roku 2011, poplatkovú povinnosť nesplnil sám, ale tá mu vznikla až nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa povinnosť zaplatiť poplatok uložila, a to v súlade s § 5 ods. 1 písm. h) zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. júna 2016 [v súčasnosti § 5 ods. 1 písm. g) zákona o súdnych poplatkoch, pozn.]. V tomto prípade lehota desiatich rokov na vymáhanie súdneho poplatku podľa § 13 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch začala plynúť od právoplatnosti uznesenia. Námietku sťažovateľa o preklúzii práva vymáhať justičnú pohľadávku tak krajský súd vyhodnotil vecne správne, hoci ju nesprávne posudzoval ako námietku premlčania vyplývajúcu z § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že súdna ochrana je poskytovaná v materiálnom zmysle, a nie formálnom zmysle, čo znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, sú považované za porušenie základného práva na súdnu ochranu. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré v rámci prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či účastník v skutočnosti bol z uplatnenia konkrétneho procesného úkonu vylúčený a či táto okolnosť mala podstatný vplyv na ďalšie konanie, a preto nie každé porušenie procesných predpisov súdom, a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces, dosahuje intenzitu ústavnosti (I. ÚS 420/2019).

9. V súvislosti s námietkou o možnej aplikácii záverov nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 109/2011 krajský súd v podstatnom uviedol, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor bola sťažovateľovi uložená exekučným titulom zo 14. marca 2014 v súlade s vtedy platným a účinným sadzovníkom súdnych poplatkov. Je nesporné, že zmena právnej úpravy, ktorá nastala až po vydaní rozhodnutia o uložení poplatkovej povinnosti (exekučného titulu), nie je relevantná vo vzťahu k pôvodnému súdnemu konaniu ani ku konaniu o výkon rozhodnutia. Ústavný súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu a dodáva, že nevidí ústavne relevantný dôvod na prehodnocovanie tohto záveru krajského súdu, ktorý vychádza z prezumpcie ústavnej súladnosti aplikovanej právnej úpravy.

10. Nadväzujúc na námietky týkajúce sa samotnej podstaty možného vymáhania vyrubenej súdnej pohľadávky, ústavný súd súhlasí s argumentáciou krajského súdu, že mu bol predložený spôsobilý exekučný titul, ktorý nebol zrušený ani inak zmenený, teda boli splnené formálne a materiálne podmienky vedenia exekúcie. Ústavný súd je toho názoru, že justičná pokladnica nebola oprávnená rozhodovať o argumentoch prípadného súdneho konania, ktoré mal sťažovateľ uplatniť v konaní pred okresným súdom.

11. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že sťažovateľom uvádzané námietky nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali

priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu